

A 10 forintos szuperh?s

2022 április 14. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Pénzért nem lehet sem boldogságot, sem lelki békét venni. Így tartja a közvélekedés.

„Minden emberben megvan a h?siesség lehet?sége, mindenki képes az élet valamely területén jót cselekedni másokkal.”
(Philip Zimbardo)

Pénzért nem lehet sem boldogságot, sem lelki békét venni. Így tartja a közvélekedés. És ez általában igaz is, hiszen a sok pénz nem záloga a boldogságnak. Na de a kevés?

****

János furcsa szerzet volt. Minden társaság hangadója, minden buli központi figurája. S csak kevesen tudták, hogy valójában a magányt szereti. Nem feltétlenül a magányosságot, hanem inkább azt a fajta elvonulást, ami akár még egy kapcsolatban is m?ködhet, ha ésszel csinálja az ember.

János pedig ésszel csinálta. Elegend? id?t szánt párjára és gyermekeire, kötelességtudóan gondozta a kertet, etette az állatokat, s még arra is maradt ideje, hogy szórakozás gyanánt olvasson. Na, nem mintha az utóbbi kifejezetten társas tevékenységek lett volna, de volt abban valami fenségesen meghitt, valami szívmelenget?en megnyugtató, amikor este, családi körben leült az olvasólámpa melletti fotelbe, és könyvébe mélyedve falta a sorokat, miközben a többiek ott duruzsoltak körülötte.

Mégis… valamiért nem érezte magát jó embernek, és ez nyugtalanította. Szerette ugyanis, ha szerették. Ha mások szemében azt látta, hogy megbecsülik, hogy ? is ér valamit, hogy a születése óta egyre er?teljesebb altruizmusa megérdemelt viszonzást kap. Ezt a viszonzást pedig más emberekt?l, teljesen idegenekt?l kívánta begy?jteni. Réges-rég leszokott már arról, hogy mindenki együttes szeretetét kívánja elérni, vágya tehát nem ebben nyilvánult meg. Hanem…

Hanem maga sem tudta igazán, hogy miben. De tudta, hogy még nem elég jó. Hiszen ha az lenne, mindenki látná rajta már az els? találkozáskor. Vagy csak amikor elmegy mellette az utcán, mint mikor egy kivételesen jól megkomponált illatvilágú drága parfüm hagy maradandó nyomot az ember orrában, és ezt újra meg újra hozzá tudja kötni ahhoz a csodálatos naphoz, amikor a nagykörúton érezte azon a vadidegen n?n, aki épp a New York Kávéházból jött ki, hogy a Dohány utca irányában belesétáljon a tömeg általi egyenszagúságba.

****

János tehát hiába volt jó, ha err?l nem kapott elegend? visszaigazolást. Pontosan ezen töprengett azon a napon is, amikor az ábécé bevásárlókocsijaihoz lépett, hogy egy százforintos érme segítségével kiszabadítsa rabságából a soron következ?t.

Csakhogy épp nem volt nála százas. De még az a m?anyag akármicsoda se, amit egy ismer?sét?l kapott, hogy mindig kéznél legyen, amikor bevásárlókocsira van szüksége. Megköszönte ennek az ismer?snek a furcsa ajándékot, de gondolatban azonnal hozzátette, hogy ezzel az er?vel teljesen mindegy, mit hagy otthon: a százast vagy az akármicsodát.

Múltkor a kerekfej? biztonsági kulccsal vásárolt, miután egy videóban látta, hogy azzal is m?ködik a kocsik kiadószerkezete. Valóban m?ködött. Ám azt ezúttal a kardánboxban hagyta. Ekkor került ujjai közé zsebének mélyéb?l egy tízforintos érme. Nem volt benne biztos, hogy passzol a nyílásba, de kipróbálta. Örömmel állapította meg, hogy jó bele, a kocsizár azonnal kiold.

– Sokáig szöszmötöl még? Fél óra múlva mennem kell a gyerekért az óvodába, és addig még vennem is kell valamit – szólalt meg mögötte egy ideges n?i hang.

– Elnézést, már megyek is – válaszolta riadtan János, félig visszafordulva az ideges n?i hang tulajdonosának, egy ideges n?nek, aztán már húzta is ki a kocsit a sorból, hogy aztán tolja is be a boltba.

***

A megvilágosodás akkor jött, amikor az ábécéb?l kiérve a helyére tolta volna a kocsit. Hoppá, gondolta, nem ezt fogom tenni! És nem is ezt tette, hanem egyszer?en a bolt oldalához lavírozta és otthagyta. Majd amikor a teli szatyrokkal a kezében már majdnem az autójához ért, maga se tudta miért, visszafordult.

?szes, hajlott hátú nénike totyogott a kocsisor felé, zsebeiben egyre idegesebben kotorászva. János pontosan ismerte ezt az egyre idegesebb kotorászást. Vagy nincs apró, vagy nem a megfelel? van és az ember ilyenkor legszívesebben a falba verné a fejét, hogy miként lehetett ilyen szamár? Nyilván a nénike is ezt tette. Csakhogy amikor a kotorászásból felnézve meglátta a szabadon álló bevásárlókocsit, azonnal megmerevedett, mintha bizony valami csodát látna, hogy egy szempillantással kés?bb olyan örömmel tolja be a boltba, csak úgy szökellve, majdhogynem bohókás kislányként, mint akkor, amikor az els? közös báljukban a férje (Isten nyugosztalja) pirosfej? tulipánt adott neki. János szemét pedig elöntötték a könnyek. Tízforintos könnyek, gondolta, s ett?l elkacagta magát.

– Ha eleget röhögött a semmin, elállna az autóm el?l? – hallotta maga mell?l ugyanazt az ideges n?i hangot, mire hangjában a kacagás édes ízével felelte vissza:

– Tudom, mennie kell a gyerekért az oviba.

– Ismerjük egymást? – kérdezte erre meghökkenten a n?.

– Nem, dehogy – válaszolta mosolyogva János, majd vidáman megindult autója felé, s még éppen hallotta, hogy a n? ezt mondja: *„Ilyen egy félkegyelm?t…”*

***

Ezer forint. Ezer forint havonta. Száz darab tízforintos. Ennyit szánt rá onnantól kezdve, hogy újra meg újra átélje ezt a csodálatosan megnyugtató boldogságot. És sokszor már nem is vásárolni ment a boltba, hanem csak azért, hogy kivegyen egy vagy két bevásárlókocsit, amit aztán a pénzzel együtt otthagyott a fal mellé tolva.

Ilyenkor szépen visszasétált az autójához, amit úgy parkolt le, hogy pont rálátása legyen a történésekre, és izgatott várakozással figyelte, ahogyan az emberek eltolják a szabad kocsikat. Néhányan persze kifelé jövet a helyükre vitték, aztán a kidobott érmét zsebre téve távoztak, de a többség ugyanoda tolta vissza.

János pedig ilyenkor úgy látta saját magát, lobogó vörös köpennyel, mellkasán egy stilizált tízforintossal, mint egy szuperh?s, akir?l senki más nem tudja, hogy kicsoda, de aki képes bárkit boldoggá tenni. Legalábbis egy pillanatra.

De ezekb?l a pillanatnyi örömökb?l, ha sok van bel?lük, a végén akár egy boldog élet is kikerekedhet.

Borítkép: Demokrata/shutterstock.com/Andrey Lobachev, Romolo Tavani, szerk.

Varga-Bíró Tamás - www.demokrata.hu

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló